

Dags att tala om egendomslösa

foto: Kristin Lidgren

”Jag såg ett mörkt ljus spränga sig sig väg genom välfärdssamtiden och jag kunde med hela min kropp känna att vi var tillbaka vid 1900-talets början. Att det återigen var dags att tala om egendomslösa.

Om trasproletariat. Om statare. Vi som arbetade på bemanningsföretaget var satta på undantag. Vi hade förlorat våra rättigheter. Vi arbetade när vi var sjuka, när barnen var sjuka, när vi visste att vi kunde skada oss. Vi fogade in oss i ett mönster som bara antydde för oss. Vi skulle själva förstå. Och det var också här jag på allvar såg att den som äger språket också blir den som definierar världen.” (Och allt ska vara kärlek, Kristian Lundberg 2011.)

I sommar har jag bl a läst Lundbergs *Och allt ska vara kärlek*, en fristående fortsättning på romanen *Yarden*. Jag vet, han vill skriva om kärlek och han har några fina passager. Men det är ändå arbetsskildringarna och reflektionerna som berör mig mest. Om det att vara människa i förhållande till ett arbete. Jag tänker att jag måste läsa mer s k arbetarlitteratur (jag tänker inte ta upp diskussionen om begreppet just här), läsa mer för att förstå och för att jag tror att där finns så mycket av kärnan i dagens samhälle. På mitt sängbord ligger nu *Efter arbetsschema* av Johan Jönson, nyss påbörjad. Sedan finns det ju så mycket mer. Och i tankarna återkommer jag hela tiden till orden Jenny Wrangborg läste (ur diktsamlingen *Kallskänken*) vid en manifestation mot utförsäkringarna, en vårdag på Medborgarplatsen: ”jag är också människa”.

Johanna Dalmalm

från bisbloggen 9 aug.